

januari 1991, de zelfmoordenaar

Spot'70: voorbeeld voor regionaal amateurtoneel

'De zelfmoordenaar' van Nikolaj Erdman, door Spot '70 in de nagenoeg volle zaal van het dorpshuis te Warmenhuisen; regie Annet Meyering.

WARMENHUIZEN — Al eerder stelde ik vast dat Spot '70 uit Warmenhuisen een voorbeeldfunctie vervult voor veel andere dorps- en stadsverenigingen. Die constatering heb ik weer bevestigd gezien bij de opvoering van De Zelfmoordenaar van Nikolaj Erdman.

Waar menige andere vereniging stukken kiest die zwak tot wanhopig zijn, of hooguit tot het geijkte repertoire behoren, onderscheidt Spot '79 zich door een originele en gedurfde keuze. En de veelgehoorde opmerking dat 'het publiek' dat niet zou willen, logenstraft de vereniging door drie avonden een volle zaal te trekken.

De uitgebreide rolbezetting (18 acteurs, waarvan 6 in dubbelrollen) maakte het onvermijdelijk dat sommige rollen minder sterk bezet wa-

ren. Hier en daar was er wat houterig bewegen en een wat te schoolse dictie, maar hun collega-acteurs en het stuk zelf tilden deze mensen toch op een hoger plan.

En de regie natuurlijk. Want ook daarin is Spot '70 sterk: het aantrekken van goede regisseurs. De huidige, Annet Meyering, had ook onmiskenbaar haar stempel op het spel gedrukt: mooie vondsten als het simultaan bewegen en het kostelijk gehannes met eerst een lichaam en later een doek voor de huisdeur deden het prima. De regie was luchtig gehouden. Het stuk is meer dan een gek verhaal, maar door die meerwaarde extra aandacht te geven, zou het stuk iets moralistisch gekregen hebben en daar hebben we in Nederland al genoeg van.

Het stuk gaat over een man in moeilijkheden, die zijn plannen om daaruit te geraken ziet mislukken en dan een eind aan zijn leven wil

maken. Door steeds meer figuren wordt hij daarin gestimuleerd, maar op het beslissende moment kan hij zijn voornemen niet ten uitvoer brengen en uiteindelijk wil hij dat ook niet meer. Zelfs in zijn kist liggend, weigert hij nog te overlijden. Dan wordt hij een handje geholpen en stijgt alsnog - dit keer met enige vertraging - ten hemel.

In een goed belicht, sober, maar suggestief en zeer functioneel decor kwamen veel spelers tot uitstekende prestaties. Hans Smeele was prachtig in de titelrol, als iemand die heen en weer geslingerd wordt tussen de dingen die hij zou moeten willen en die hij eigenlijk wil. Hij vond daarbij zijn evenknie in zijn twee familieleden. Margo Kossen en Iet van Rijn. Frans Stam, Menno Hartenberg, Gery te Buck, Joke Met en Joop Wester blonken uit in de entourage van de beklagenswaardige man, maar ook in de kleinere rollen lieten Bert Buitter, Rob van Lierop en Sebas de Ruyter ijzersterk spel zien. En dat alles ondersteund door goede muziek.

Een mooie voorstelling, die zelfs nog bleef boeien als er met open doek van decor gewisseld werd.

ROLVERDELING:

Semjon Semjonowitsj	Hans Smeele	Naaister	Afra Nieuwland
Maria Loekjanowa	Margo Kossen	Ober	Rob van Lierop
Serfima Iljinisjna	Iet van Rijn	Ober	Sebas de Ruyter
Aleksander Petrowitsj	Menno Hartenberg	Louche types	Bert Buitter
Margarita Iwanowna	Gery te Buck		Rob van Lierop
Nina Iwanowna	Jeanette Meereboer	Besteljongens	Bert Buitter
Aristarch Dominikowitsj	Frans Stam		Sebas de Ruyter
Cleopatra Maksimowna	Joke Met	Mannen	Bert Buitter
Jegor	Ton de Ruyter		Rob van Lierop
Wiktor Wiktorowitsj	Bert Aten	Jongen	Sebas de Ruyter
Raisa	Gerda van Ommen	Oude vrouwtjes	Afra Bakker
Vader Elpidius	Joop Wester		Marga Pronk

Souffleuse: Ans Wester

Geluid: Fred vd Molen

Composities: Huib Folmer

Grime: Joke Met, Astrid Stam

Kleding: Afra Nieuwland

MARGA PRONK, Astrid Stam

Affiche: Menno Hartenberg

Decor-ontwerp: Tineke Feyen

Decor-bouw: Jan te Buck

Sjaak Pronk, Nico van Duin

Caspar van Rijn, Joop Wester

Belichting: Tineke Feyen

Fred vd Molen, Menno Hartenberg

Regie: Annet Meijering

